

NOUĂ FEȚE ALE LUI HRISTOS

O POVESTE DESPRE
NOUĂ MARI INIȚIERI MISTICE
ALE LUI
JOSEPH-BAR-JOSEPH
ÎN RELIGIA ETERNĂ

Eugene E. Whitworth

Editura PRESTIGE
2011

CUPRINS

1	Joseph, preaiubitul meu tată	15
2	Mary, frumoasa mea mamă	36
3	Secretele esenilor	56
4	Secrete în secrete	79
5	Începutul misterelor	100
6	Piatra de temelie sau stânca credinței	123
7	Cu treaba Tatălui meu	144
8	Trei feluri de naștere virgină	166
9	Misterele omului de tinichea	187
10	Secretele omului de tinichea	210
11	Misterele Orientului	264
12	Misterele magilor	289
13	Egiptul, Mama Religiilor	326
14	Planul maestru pentru religia cea adevărată	364
15	Zborul sufletului	387
16	Iubirea poate să te omoare	423
17	John-John și botezul	444
18	Ultimele zile	487

PREFAȚA AUTORULUI

Urmează să începeți o experiență emoțională – astfel că, fiți pregătiți! Pentru a vă ajuta, dați-mi voie să prezint ideile elementare pe baza cărora a fost creată această lucrare.

Cercetările arată că, în interiorul Marilor Religii, de-a lungul întregii istorii, a existat un grup secret de învățați și inițiați care lucrau pentru binele întregii omeniri, împotriva falșilor preoți, a bigotismului și aroganței.

Cercetările nu au reușit să producă nicio singură dovadă arhivistică istorică oficială a existenței și răstignirii omului Iisus. Trebuie să îl acceptăm pe baza unor înregistrări neoficiale – adică, doar pe baza credinței. Oare nu e acesta misticism pur? Cu toate acestea, oare nu credeți voi promisiunea pe care v-a făcut-o El: „Tot ce fac eu puteți să faceți și voi – și chiar mai multe!“?

Aceste două curente ale misticismului – sprijinite de studiul a peste patru sute de cărți despre viețile AVATARURILOR și despre Marile Religii – au furnizat teza principală pentru această carte.

Personajul principal nu este Iisus.

În această carte sunt folosite incidente similare cu cele povestite despre viața Sa – dar ele sunt similare și cu relatări despre AVATARURI din alte religii. Personajul principal nu este Iisus. Rețineți că nu există documentație istorică și oficială despre viața sa.

Există oarece documente despre viața unui om care a fost răstignit cu cincizeci și șase de ani înainte de data relatată ca data nașterii Domnului și Mântuitorului nostru. Suporterii săi spuneau despre acest om că este Messia și că a înviat din morți. În puținele și ciudatele înregistrări, numele lui este Joseph-bar-Joseph sau Jeshuau-Jeshua (care probabil că s-ar scrie mai degrabă Jeshua-U-Jeshua).

Personajul principal al acestei povești este Jeshuau-Jeshua, sau Joseph-bar-Joseph, peste care am suprapus puterile documentate și renumite ale Celor Unși (Hristos înseamnă „Uns“) dintre Magii persani, precum și puterile Avatarurilor din multe alte religii.

Iată însă cel mai ciudat dintre paradoxuri – un adevărat mister al secolelor. Dacă îl luăm pe Jeshuau, sau Jeshu, pe scurt, și îl plasăm în cadrul temporal al vieții și vremurilor de după optzeci de ani de la răstignirea sa, obținem o poveste similară cu cea a lui Iisus al nostru. Dacă mergem și mai departe și suprapunem peste el antrenamentul esenilor, al magilor, al brahminilor și al câtorva religii ale lui Hermes-Toth al egiptenilor, am creat un personaj care seamănă cu Hristosul nostru.

Cu toate acestea, multe lucruri despre viața lui Hristos nu sunt explicate satisfăcător pentru publicul larg. Dacă această lucrare e să își facă treaba în mâinile omului care gândește, ea trebuie să contribuie la a face posibilă o înțelegere mai bună a tuturor oamenilor și a tuturor religiilor.

Dacă personajului care deja seamănă cu Hristosul creștinilor îi adăugăm caracteristicile Inițiatului Etern, candidatul la Măiestrie sau la Preoție, în toate Religiile Străvechi cunoscute de om, atunci obținem un duplicat exact al Hristosului creștin – creat *nu* ca personaj *de ficțiune*, ci din bazinul comun al celor mai sacre convingeri ale oamenilor din toate religiile importante. De fapt, obținem Hristosul New Age, creat din Toate Credințele prin Yoga Universală.

Oare nu e ciudat că în Marile Religii ale Lumii găsim faptele și personalitatea lui Messia – o prefigurare ciudată, aproape metafizică a lui Hristos? Oare nu e ciudat că luăm din viețile Marilor Avataruri fapte foarte asemănătoare cu cele povestite a fi fost înfăptuite de propriul nostru Mântuitor? Atunci când creștinii ajung la aceste lucruri și nu sunt pregătiți pentru ele, poate să fie foarte supărător, mai ales într-o lume cu o tendință către scepticismul științific.

La aceasta, adăugați încă un truism incomod. Unele fapte ale lui Hristos, așa cum sunt relatate în Noul Testament, sunt enigmatice, aparent inexplicabile, dacă e să le supunem la testul logicii.

Cu toate acestea – și aici se află misterul – atunci când le vedem din interiorul gândurilor unui Mare Avatar, care deține *cunoașterea* mistică a Inițiatului avansat, toate faptele Sale sunt foarte clare și foarte logice. Cu siguranță că o astfel de abordare este permisă.

Urmează să începeți o încercare de a folosi Firul de Aur al Pregătirii Secrete, care pare să formeze nucleul comun al tuturor religiilor majore, pentru a coase laolaltă idei împrăștiate, într-o logică unitară, inteligibilă și acceptabilă pentru toți oamenii, de peste tot și de toate credințele.

Personajul principal al acestei cărți este Inițiatul Etern, Marele Candidat al Tuturor Religiilor. Speranța este că, pe măsură ce veți citi, vă veți implica atât de mult la nivel emoțional în problemele acestui Mare Inițiat, încât, pe măsură ce el se apropie de fiecare inițiere, în pregătirea sa pentru Efortul Final pe Cruce, voi să vă simțiți ca și cum ați fi acolo.

Speranța este că cititorul îl va iubi pe Eternul Inițiat cu o înțelegere deplină și știind de ce.

Dacă există vreun adevăr în povestea neînregistrată a Marii Cabale, atunci personajul principal al acestei cărți nu poate fi nimeni altul decât Marele Candidat la Inițierea Eternă – Sinele Spirit al *celui care citește!*

Eugene E. Whitworth
San Francisco, California
15 iunie 1972

CUVÂNT ÎNAINTE

Ar trebui să știți dacă veți profita din lectura acestei cărți, încă dinainte de a începe. Iată câteva teste pe care le puteți face.

Puteți să spuneți *cu siguranță* care este diferența exactă dintre un vis și o viziune? Puteți să distingeți *clar* și fără dubii diferența dintre ceea ce există și ceea ce este real? Puteți să spuneți *cu siguranță* că aveți toate răspunsurile la întrebările religioase și morale?

Dacă răspunsul vostru la aceste întrebări este *da*, atunci nu mai citiți, căci lucrarea aceasta nu este pentru vizionari, pentru sfinți, pentru egocentrici, bigoți sau pentru cei care știu fără nicio îndoială toate răspunsurile la toate lucrurile, dintotdeauna.

Ați vorbit vreodată față în față cu Domnul și Mântuitorul vostru? Ați auzit vreodată de pe buzele Lui Adevărul, așa cum l-a predat El – nedistorsionat de interpretările greșite ale unor misionari excesiv de zeloși? Puteți să găsiți Adevărata Credință Christică în rămășițele zelului excesiv pentru a crea organizare, control doctrinar și centralizare a gândirii? Dacă răspunsul vostru la aceste întrebări este *da*,

cu excepția ultimului, atunci nu mai citiți, căci această lucrare nu este pentru vizionari, fachiri sau profeți.

Știți totul despre gândurile personale ale unui Messia care a devenit Hristos? Sunteți siguri că, într-o lucrare tradusă de trei ori, puteți să citiți scopurile lăuntrice, sacre ale celui mai mare mistic care a trăit în carne și oase în 2000 de ani? Dacă da, atunci nu mai citiți mai departe, pentru că fie aveți mintea închisă, fie nu aveți nevoie de o pregătire care poate să vină din pana unui om sau a unui Maestru.

Ați tânjit în taină după mai mult decât vi se dă prin religia tradițională, ferm stabilită și puternică, sau prin așa-numiții preoți infailibili? Ați simțit cum se naște *înăuntrul vostru* dovada nemuririi, ați simțit în propriile voastre celule puterea înălțătoare a corpului-sprit? V-ați simțit sinele superior înălțându-se în voi, ca adevăratul Șarpe al Înțelepciunii, doar pentru a fi calmat și redus la ascultare de fluierul presupușilor voștri superiori, așa cum indienii aduc cobra înapoi în coș? Ați vrut vreodată să tăiați gratiile și să dărâmați zidurile închisorii voastre sociale, hipnotizante din punct de vedere cultural? Ați vrut vreodată să lăsați sinele lăuntric, secret și magnific – Șarpele Înțelepciunii – să vă poarte conștiința superioară până la cele mai îndepărtate margini ale timpului și spațiului? Ați tânjit să știți Adevărul din spatele presupusului adevăr? Ați simțit în carnea voastră înălțarea înseși brațelor lui Dumnezeu, care v-a ridicat din celulele voastre pământeste, până la o măreție a sinelui care se înalță aproape de cer? V-ați întrebat care e înțelesul din spatele înțelesului multora din zicalele Domnului și Mântuitorului nostru? Dacă răspunsul vostru la aceste întrebări este *da*, atunci citiți mai departe, vă rog! Căci s-ar putea ca această carte să vă răspundă la ceea ce tânjiți, să

vă reorienteze gândirea rătăcitoare, să vă redea încrederea în gândirea tradițională, *aparent instabilă*.

Ați tânjit să aveți voi înșivă minunata pregătire secretă și sacră a Adepților Inițiați ai tuturor vremurilor? V-ați minunat de puterea acestor Studenți de-a lungul vremurilor? V-ați mirat cât de mult seamănă puterile și abilitățile acestor Adepți cu cele pe care se spune că le folosea Inițiatul Divin, despre care se spune că a trăit în vremea lui Irod și a lui Ponțiu Pilat? Ați simțit în voi impulsul să stăpâniți aceste tehnici secrete și ați crezut cu adevărat că puteți să le stăpâniți, dar, din cauza hipnozei culturale, ați acceptat înfrângerea și ideile „superiorilor“ voștri, că vă lipsesc capacitatea și abilitatea de a folosi aceste puteri pentru binele omenirii, fără să vă faceți rău? Dacă răspunsul vostru la aceste întrebări este *da, ei bine, Doamne, DA?*, atunci strângeți la piept această carte – căci aceasta e suflarea vieții spirituale către voi.

Atunci citiți despre AVATARUL misticii. În timp ce citiți, imaginați-vă că sunteți în mintea Marelui Inițiat – și veți descoperi cu siguranță că această carte reprezintă propria voastră autobiografie, povestea propriului vostru sine lăuntric, sacru și etern...

1

JOSEPH, PREAIUBITUL MEU TATĂ

Sunt puține dovezi istorice adevărate că a trăit un om pe nume Jeshuau, uneori numit și Joseph-bar-Joseph, un om care a devenit Messia. Ca urmare, vreme de secole, oamenii, mai ales necredincioșii, au pus la îndoială viața și nașterea mea, așa cum am pus-o și eu la îndoială, la începutul tinereții mele. Chiar și pentru mine, implicat fiind, conceptul Nașterii Virgine era incredibil când am auzit prima oară de el. Atunci, chiar și eu am întrebat – așa cum au întrebat oamenii de-a lungul veacurilor, pe bună dreptate: „Cine e omul acesta? Și de unde a venit el, de fapt?“

Misterul acesta și multe altele se vor dezvălui, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu. Adevăr vă spun: „Ceea ce s-a scris despre viața oricărui om care a devenit Hristos nu este nici fals, nici adevărat.“ Cum e cu puțință acest lucru? Asta va deveni clar, pe măsură ce se desfășoară viața mea. Dar rețineți că ceea ce urmează să fie scris acum va fi mai mult adevărat decât fals! Să cunoașteți adevărul, căci adevărul vă va elibera. Dar nu e mai greu să comprimi un

adevăr măreț într-o carte mică, decât să ții peștii într-un coș din care să hrănești o mulțime? Într-adevăr, acest prim efort al meu ca scriitor poate să lase mult de dorit în ceea ce privește stilul și forma; adevărurile eterne se află în magnifica putere a Tatălui nostru Atotputernic – și doar acolo se află. Citiți și rețineți bine înțelesul adevărat al conceptelor. Citiți cu ochii deschiși, cu mintea trează, cu inima aprinsă și cu spiritul vibrând în căutarea adevărului. Să știți că Tatăl dinăuntru este cel care face lucrarea – atât lucrarea mea de a vă explica, cât și lucrarea voastră de a înțelege mesajul spiritual, uneori ascuns.

Începutul, după cum l-am cunoscut, s-a învățit în jurul templului uman umblător care era preaiubitul meu tată, Joseph. Începutul vieții mele a fost tensionat datorită mamei mele, Mary. Era mult mister, într-adevăr, iar în inima mea era adesea suferință și îndoială. Pentru că, de la o vârstă timpurie, mi-am dat seama că dulcea, frumoasa mea mamă nu credea că eu eram fiul preaiubitului meu Joseph. Însă susținea că frații și surorile mele erau din carnea lui, că erau sângele său și urmașii săi. Comportamentul ei era ciudat și ascuns. Mă durea că eram separat, ca nefiind din carnea și sângele preaiubitului meu tată.

Mama mea, Mary, era o femeie ciudată, puternică, în ciuda staturii ei mărunte. Era harnică și zdravănă la muncă, foarte puternică, chiar dacă avea mâini micuțe. Prefera să citească din prețiosul ei manuscris de istorie și din Lege și stătea ore în șir citind și recitind pasajele care vorbeau despre cel care avea să vină – Messia, cel care avea să îi readucă pe evrei la locul lor de drept. Primele mele amintiri clare nu sunt despre ea îngrijindu-mă și satisfăcându-mi nevoile, ci despre ea citind, cu vocea ei plăcută, pasaje din istorie care

vorbeau despre Messia care avea să vină. Pe acestea mi le citea mereu și mereu.

O altă amintire este despre ea incantând slujbele la templul evreiesc. Pe acestea le știa bine, căci unchiul ei era mare preot, iar mătușa ei era preoteasă. Mama mea fusese destinată să fie preoteasă a credinței, până când se îndrăgostise de tatăl meu, Joseph.

Joseph cânta cântece fermecătoare și mult mai frumoase, iar vocea lui avea o vibrație profundă, care făcea chiar și animalele și păsările să se oprească și să îl asculte când cânta sau vorbea. Cântecele lui nu erau niciodată triste, cum erau cântecele lui Mary.

După cum am aflat mai târziu, cântecele lui veneau de la esenii din Nazar – o sectă care accepta numai arieni și permitea căsătoria. Ordinul acesta era mic, dar foarte puternic, datorită multelor lui abilități. Ei își spuneau Frăția lui Dumnezeu, dar oamenii din satul nostru îi numeau nazareseni. Din lipsă de respect – și adesea de lene – această denumire era prescurtată sub forma *nazarini*. Asta ar putea să explice unora de ce nu există nicio însemnare despre Nazareth, ca oraș sau sat, până la mulți ani după vremea mea pe pământ; căci nazaresenii locuiau în afara satului nostru, la o mie de pași depărtare, într-un dreptunghi de pământ cultivat, pe care erau multe clădiri; proprietățile pe care le dețineau erau numite în limba aramaică, de secole întregi, „Nazar“, adică „non-fizice“.

Dreptunghiul îi adăpostea pe toți membrii celibatari ai Ordinului, dar mulți dintre bărbații cei mai puternici aveau familii mari, care locuiau în afara zidurilor complexului. Numai Inițiații aveau voie să pătrundă în complex. Mulți bărbați veneau din toate părțile lumii să fie inițiați în Frăție

și învățați de capii Ordinului. Preaiubitul meu tată, Joseph, aparținea acestui Ordin și era unul din cei trei membri ai Consiliului Suprem. Era membru în Ordin datorită descendenței sale de arian – la fel ca cea a lui Mary, de altfel; statutul de membru în Ordin îi era la fel de drag precum viața.

Din cele mai timpurii amintiri ale mele, știu că îl adoram pe tata peste toate. Sunetul vocii lui era prilej de bucurie. După cum îmi amintesc acum, era un bărbat înalt, cu păr castaniu și ochi verzi-cenușii. Când stătea lângă mama, ea avea loc sub brațul lui ridicat. Adesea, în bucuria lui – căci era bucuros de o fericire magnifică (pe care o veți înțelege mai târziu) – își punea brațul peste capul lui Mary și se uita în jur, uluit, spunându-ne: „Copii, oh, unde e frumoasa voastră mamă?”

Întotdeauna se stârneau hohote de râs, căci ne făcea pe toți să râdem cu încântare. Apoi, se prefăcea că o găsește și o îmbrățișa și o săruta, ca și cum ar fi fost cu adevărat pierdută, iar ea roșea de propriile ei bucurii și plăceri. Joseph era amuzant și blând, iubitor și drăguț, dar avea ceva care era atât de... atât de *universal*, încât, încă de pe când aveam cinci ani, am început să îi simt adevărata măreție. Era foarte strict în ceea ce privește disciplina și rigid atunci când nu ne făceam treaba. Era încă și mai rigid dacă nu ne țineam promisiunile sau dacă înșelam încrederea cuiva. Pentru el, datoria era echivalentă cu viața, iar prima dovadă de ascultare față de datorie era să te ții de cuvânt și de promisiuni.

Preaiubitul meu tată era și *fey*. El era *Hanif*, un mistic al bucuriei. Putea să prevadă întâmplări, după cum îmi amintesc încă din primii mei ani. Întotdeauna ne spunea

previziunile lui fără emfază, de obicei într-o mică poezie cu rimă și ritm. Poate că o să îmi amintesc un exemplu auzit de-a lungul anilor – oh!, de exemplu, ce mi-a spus înainte de ziua mea de naștere, la șapte ani:

„Joseph-bar-Joseph în curând o să aibă șapte ani,
O să le dea evreilor o lecție la unsprezece ani!
Și cum să le salveze religia îi va părea simplu,
Când o să-i dea afară pe cămătari din templu!“

Frații și surorile mele mi-au cântat-o zile în șir. Cât de veselă și de inocentă părea poezioara, când Joseph a recitat-o prima oară, cu vocea lui răsunătoare.

În secret, credeam că Joseph mă iubea pe mine mai mult decât îi iubea pe oricare dintre ceilalți șase copii – și mă iubea din străfundul inimii sale, ca fiu și tovarăș al său. În modul acesta, mă iubea mai mult decât mă iubea Mary. Ea părea să iubească întotdeauna un eu potențial, dar niciodată pe *mine* cel din momentul prezent. Și în tinerețea mea, asta mă deranja foarte mult și îmi provoca multă durere, îngrijorare și îndoială; dar Joseph mă iubea PE MINE. PE MINE mă învățase meșteșugul lui de tâmplar și de constructor de case, încă de când aveam cinci ani.

Într-o zi, ne-a spus că aveam să primesc un ciocan și un fierăstrău, printr-una din micile lui poezii amuzante. (Abia mai târziu am înțeles înțelepciunea inițiativă din spatele cântecelor amuzante și aparent indiferente.)

„Joseph-bar-Joseph nu-și va pierde niciun dinte din falcă,
Pân’ o-nvăța să mânuiască fierăstrău, ciocan și bardă!“

Mi-a repetat cântecelul la nesfârșit, până ce acesta a devenit parte din însăși ființa mea. Abia mai târziu a putut să-i folosească pe ceilalți copii ca să repete mesajele lui, până

ce se imprimau în însăși țesătura ființei mele. Și n-a greșit deloc!

La următoarea zi de sărbătoare, am primit un ciocan și un fierăstrău de dimensiuni foarte bărbătești. Am fost pus să trag de uneltele grele; dar îmi plăcea faptul că mi se dăduseră unelte de bărbat, cu care să fac muncă de bărbat. Purtându-mi uneltele, puteam să merg cu Joseph oricând acesta mergea în atelierul din spatele casei, iar eu îl urmam peste tot, pe unde puteam. De multe ori, pe când lucram împreună la mobila pe care o făcea pentru vânzare (îmi dădea sarcini importante de făcut, nu sarcini de joacă), îmi vorbea despre religia evreilor. Adesea, îmi vorbea despre Adevărata Religie a lui Dumnezeu și rareori încheia un discurs, fără să repete: „Religiile din toată istoria sunt cusute laolaltă de firul lăuntric de aur, căci nu există religie mai presus de Adevăr.“ Încă dinainte să împlinesc șase ani, știam că tatăl meu este foarte profund cunoscător în domeniul înțelepciunii străvechi și importante, un adevărat vârf al cunoașterii și un om umil, care atribuia toate capacitățile sale Dumnezeului său și antrenamentului său secret.

Cât de asemănător era preaiubitul meu tată cu un Dumnezeu pe pământ nu mi-a fost clar până după ce am împlinit cinci ani, când unul din bărbații din complex a venit înspre noi în hainele de lucru, cu tunică pătată cu roșu aprins de la sângele care îi țâșnea din încheietura mâinii. Mâna îi fusese tăiată aproape complet de la braț de capul unui paloș care sărise din mâner, fiind folosit pentru a tăia niște cherestea cu care urma să se construiască o anexă la Sala Adunării Esenilor, care era templul lor. Joseph s-a întors către mine și mi-a cerut ajutorul. Eu am încheiat repede ce

făceam la masa neterminată la care lucram și, la îndrumarea lui, am susținut brațul tăiat la locul lui.

El a spus repede și fără tensiune în voce:

„Joseph-bar-Joseph trebuie să învețe *acum* despre treaba Tatălui său,

Și chiar de vede sânge, să nu i se facă rău.“

Modul în care arăta și vorbea m-a făcut curios și foarte alert, urmărind tot ce s-a întâmplat în următoarele câteva secunde miraculoase. Joseph a aranjat osul și carnea corect, fiind atent la tendoane și la artera din care țâșnea sânge purpuriu înspre noi amândoi. Într-o clipă, corpul i se îndreptă și rămase nemișcat, iar el spuse cu voce poruncitoare, răsunătoare: „Atotputernice, Dumnezeu Lăuntric, *Vindecă!* Vindecă instantaneu și perfect! Îți poruncesc, *Vindecă!* Căci e dreptul lui Dumnezeu să vindece!“

A spus cuvintele acestea iar și iar. Apoi, am observat că din mâinile lui a trecut în mâinile mele și în carnea mutilată a lui Johanan, esenul, o gădilătură. Am stat nemișcat și tăcut, cu ochii aproape închiși ca să nu văd sângele, dar am văzut clar flacăra alb-albăstruie sau argintiu-violetă care s-a prelin din fruntea lui Joseph și a atins capul rănitului. Apoi, mi s-a părut că toți suntem învăluiți de o lumină violetă, iar zgomotele satelor din depărtare s-au estompat. Se părea că nu e nimic altceva în lume, decât acea lumină! Deși eram perfect conștient de ce se întâmpla, era ca și cum timpul s-ar fi oprit, iar eu aș fi fost prins într-o putere mai mare decât tot ce cunoscusem vreodată. Părea că suntem susținuți cu toții în acea putere, suspendați între cer și pământ și nemișcați în timp. Tata părea să vorbească

de foarte departe și, uitându-mă la mână, am văzut cum aceasta începe să se miște în mâna mea. Mai întâi s-a oprit sângerarea, iar carnea s-a închis și s-a vindecat sub ochii mei! Privisem cum se desfac mugurii de flori în soarele puternic – asta era ca deschiderea unui mugur, dar în sens invers.

Dintr-odată, Johanen, esenul, și-a luat mâna din mâna mea și s-a uitat la tatăl meu. În ochii lui era o adorație cum aveam să văd de multe ori, mai târziu. „Joseph, cu adevărat ești făcător de minuni!“

Preaiubitul meu tată s-a scuturat, ca și cum ar fi adormit în picioare și a spus încet: „Fratele meu, știi prea bine că nu eu fac lucrarea, ci Tatăl care e în noi toți. Mergi vindecat, Johanen! Nu spune niciunui om obișnuit, ca să nu fim batjocoriți sau uciși cu pietre de cei care nu pot să creadă.“

Johanen esenul murmură o rugăciune, se înclină în fața tatălui meu cu respect și porni repede înapoi, către complex, uitându-se nu la drumul pe care mergea, ci la mână!

Eu mă uitam la tatăl meu și, chiar așa tânăr cum eram, știam că stau în prezența unui mare maestru, un Om Adevărat. El mi-a văzut uluirea pură, și-a pus brațul peste capul meu, așa cum făcea uneori cu mama, și încantă, în modul lui amuzant:

„Pe micul Joseph-bar-Joseph l-a văzut cineva?
Oare nu știți unde s-ar putea afla?“

Ceva din stăruința lui Mary se afla și în mine – și știam că acest om era mai mult decât uman. În creierul meu de cinci anișori se născu un plan – voiam să fiu ca el și să vindec! Ceva din mine mă făcu să mă maturizez brusc, căci iată, acesta era sensul și scopul vieții – și asta era cu adevărat treaba Tatălui meu. Din toată inima mea și pentru totdeauna știam

că îl adoram pe tatăl acesta mare, cu felul lui agale, zâmbitor și ritmic. Dar mai mult decât atât, voiam să *știi* și să *fac* ceea ce știa el, ce putea el să facă. Voiam să știu totul despre el și despre lucrarea lui – și știam că el poate să mă învețe.

„Învăță-mă cum să fac asta!“, am spus.

Tatăl meu se uită la mine și își opri numărul de clown; avea ochii mari și privirea nedumerită – și oarecum temătoare, am crezut eu. „Fiule, te-aș învăța pe tine mai degrabă decât pe oricine altcineva din lume, dar am făcut un Jurământ al Tainei și nu mi se permite să dau această învățătură nimănui care nu s-a alăturat Frăției și care nu a făcut și el Jurământul Tainei.“

„O să fac Jurământul“, am spus eu.

În nerăbdarea mea, mă vânzoleam încoace și încolo și aproape am căzut de pe masa neterminată. Tatăl meu râse, cu un râs prelung, profund și vesel. Apoi, dintr-odată, se opri și se uită la mine cu mare iubire și cu înțelegere adâncă. „De ce nu?“ – nu știam dacă gândise cu voce tare sau doar în mintea lui. „Nu s-a mai făcut în trecut, dar oare un om nu ar putea să fie și tată, și maestru pentru un astfel de fiu? Nu există precedent și nu există regulă – ca urmare, un vot al Adunării lui Dumnezeu...“ Mă mângâie pe cap cu blândețe și îmi spuse cu tărie: „Așa va fi, dacă asta e voia lui Dumnezeu.“

Mă lăsă jos și ne-am apucat de treabă. Am lucrat cot la cot, așa cum am făcut și în anii ce au urmat, iar din momentul acela am devenit om matur. Aveam un scop și un sens și o îndrumare plină de iubire, precum și o dorință arzătoare să fiu la fel de bun ca tatăl meu preaiubit. După mai multe zile, aveam să află ce făcuse. Nu îmi spusese nimic

despre eforturile lui, în decursul orelor lungi în care vorbea cu mine, pe când lucram în atelier.

Într-o dimineață, mama m-a trezit înainte de ivirea zorilor și, la lumina ce licărea de la o lumânare, mi-a pus o robă curată și mi-a legat un cordon colorat în jurul mijlocului. Era înlăcrimată. Eu nu mi-am dat seama că urma să se întâmple ceva foarte important, până ce nu mi-a adus sandalele și mi-a spus să mă încălț cu ele! Nu mi se cerea să-mi pun sandalele pe piciorușele mele aspre decât dacă era vreo chestiune de stat! Pe când mă aplecam să-mi prind cataramele, ea izbucni în lacrimi și ieși din încăpere. După o clipă, am auzit-o protestând și vorbind cu Joseph, apoi am auzit răspunsul lui blând, dar ferm.

„Poate că *nu* o să îl primească și asta o să-i frângă inima!“

„Preaiubita mea, se va întâmpla dacă Dumnezeu voiește așa. Acum el e un omuleț *puternic* și hotărât.“

„Dar e așa de mic – și o să fie printre niște ticăloși de cincisprezece ani!“

„De doisprezece-șaisprezece ani, iubita mea, dar nu ticăloși. Căci niciun ticălos nu ar putea să rămână esen după prima masă când se descoperă cine e!“

„E așa de mic, așa de fraged!“

„Știi că e mic și fraged, dar e *rezistent*! Și e mai înțelept decât mulți oameni maturi. O să fie în mâini bune acolo, iar aici va fi în mâinile noastre. O să lăsăm să fie suficient faptul că el și cu mine să vrem să se întâmple asta.“

Mary plânse, apoi îi spuse tatălui meu cuvintele care au creat chin și îndoială în mintea mea, vreme de ani de zile. „Tu poți să vorbești, dar reține că nu e copilul tău, iar eu sunt mama lui. E în păstrarea *mea*!“